

DECIZIA nr. 323 din 09.06.2017
privind soluționarea contestației formulate de
SC .X. SRL,
înregistrată la D.G.R.F.P. București sub nr. X12.12.2016

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București prin Serviciul soluționare contestații 1 a fost sesizată de Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii, cu adresa nr. X/12.12.2016 înregistrată la D.G.R.F.P. București sub nr. X/12.12.2016 asupra contestației formulate de SC .X. SRL, CIF - X cu sediul social în X, reprezentată prin avocat X.

Obiectul contestației, transmisă prin poșta la data de 23.11.2016 și înregistrată la Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii sub nr. X/25.11.2016, îl constituie Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. X /17.10.2016, comunicată prin poștă cu confirmare de primire în data de 24.10.2016, prin care s-au stabilit accesoriile aferente obligațiilor fiscale în sumă totală de x lei.

Constatând că, în speta, sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 268 alin. (1), art. 269, art. 272 alin. (2) lit. (a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București este investită să soluționeze contestația formulată de **SC .X. SRL**.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezultă următoarele:

I. Prin adresa înregistrată la AFCM București sub nr. x/25.11.2016, SC .X. SRL a formulat contestație împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. X /17.10.2016 ce i-a fost comunicată prin poșta cu confirmare de primire în data de 24.10.2016 iar în susținerea contestației, invocă următoarele:

- înțelege să conteste decizia nr. X /17.10.2016 referitoare la obligațiile de plată accesorii emisă în dosarul nr. x pentru încălcarea condițiilor de fond și forma impuse de normele legale;

- debitul total de x lei a fost stabilit în mod greșit, cu titlu de obligații fiscale în sarcina societății;

- la stabilirea debitului nu s-a avut în vedere Raportul de expertiză contabilă întocmit de către expertul Zlataru Constanta Laurentia în dosarul nr. x al Judecătoriei sector 3 (expertiză în baza căreia s-a stabilit că au fost stinse o parte dintre obligațiile fiscale, iar o parte au fost greșit stabilite de către instanță în sarcina societății;

- din conținutul actului contestat nu rezultă pentru ce perioadă au fost stabilite obligațiile fiscale, modalitatea de stabilire a sumei de x lei;

- deși în conținutul deciziei se menționează faptul că detaliile referitoare la modul de calcul al sumelor s-ar afla într-o anexă, nu le-a fost comunicat un asemenea document;

- din decizia atacată nu rezultă nici perioada pentru care au fost stabilite accesoriile, nici actul care a stat la baza stabilirii, ori temeiul de drept avut în vedere, de asemenea OG 92/2003 a fost abrogată și prin urmare decizia este nulă.

În concluzie SC .X. SRL solicită admiterea contestației și anularea deciziei nr. X /17.10.2016 referitoare la obligațiile de plată accesorii emisă în dosarul fiscal nr. x de către DGRFPB – AFCM, ca fiind nelegală și nefondată.

II. Prin decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. X /17.10.2016 Administratia Fiscala pentru Contribuabili Mijlocii a stabilit în sarcina societatii obligatii fiscale în sumă totala de x lei cu titlu de accesorii calculate pentru următoarele tipuri de obligatii fiscale:

- Impozit pe veniturile de salarii	x lei,
- impozit pe dividende persoane fizice	x lei
- Dobanzi si penalitati aferente TVA	x lei
- CAS angajator	x lei,
- CAS asigurati	x lei,
- contributia de asigurare pentru accidente de munca si boli profesionale datorata de angajator	x lei;
- Contribuția de asigurări pentru șomaj datorată de angajator	x lei;
- Contribuția de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați	x lei
-Contribuția angajator la Fondul de garantare	x lei;
- CASS angajator	x lei;
- CASS asigurati	x lei;
- Contribuții pentru concedii și indemnizații	x lei.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, constatările organelor fiscale, motivațiile contribuabilului și actele normative în vigoare pe perioada supusă impunerii se rețin următoarele:

3.1 Referitor la conditiile de nulitate invocate de societate

Cauza supusă solutionării este dacă contestatara poate invoca nulitatea deciziei de calcul accesorii în condițiile în care, în actul administrativ fiscal sunt înscrise elementele prevazute la art. 88 si art. 119 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările si completările ulterioare.

În fapt, prin Decizia referitoare la obligatiile de plată accesorii nr. X /17.10.2016, organele fiscale din cadrul Administratiei Fiscale pentru Contribuabili Mijlocii au stabilit în sarcina societății accesorii aferente obligatiilor fiscale în sumă totală de x lei pentru plata cu întârziere a impozitelor, taxelor, contributiilor si a altor venituri ale bugetului general consolidat”, în temeiul dispozitiilor art. 88 lit. c si art. 119 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările si completările ulterioare.

Prin contestatia formulată societatea invocă nerespectarea prevederilor legale în vigoare, pe motiv că decizia de calcul accesorii este emisă în baza unui Cod Procedură Fiscală abrogat, ceea ce atrage nulitatea actului administrativ fiscal.

In drept, spetei ii sunt aplicabile prevederile art. 347 si art. 352 alin.(1) si alin.(2) din Codul de procedura fiscala, aprobat prin Legea nr. 207/20.07.2015, in vigoare incepand cu data de 01.01.2016, care stipuleaza:

„Art.347 - (1) Termenele in curs la data intrarii in vigoare a prezentului cod se calculeaza dupa normele legale in vigoare la data când au inceput sa curga.”

“Art. 352 – Aplicarea legii noi și ultraactivarea legii vechi

(1) Dispozitiile prezentului cod se aplica numai procedurilor de administrare incepute dupa intrarea acestuia in vigoare.

(2) Procedurile de administrare incepute inainte de data intrarii in vigoare a prezentului cod ramân supuse legii vechi.”

Astfel, **spetei îi sunt aplicabile prevederile prevăzute la art. 46 și art. 98 din Codul de procedură fiscală, aprobat prin Legea nr. 207/2015** care stipulează următoarele:

“Art. 46 *Continutul și motivarea actului administrativ fiscal*

(1) *Actul administrativ fiscal se emite în scris, pe suport hârtie sau în formă electronică.*

(2) *Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie cuprinde următoarele elemente:*

- a) denumirea organului fiscal emitent;*
- b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele;*
- c) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului și, dacă este cazul, datele de identificare a persoanei împuternicite de contribuabil/plătitor;*
- d) obiectul actului administrativ fiscal;*
- f) temeiul de drept;*
- g) numele și calitatea persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii;*
- h) semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, precum și stampila organului fiscal emitent;*
- i) posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestației și organul fiscal la care se depune contestația;*
- j) mențiuni privind audierea contribuabilului/plătitorului.*

(3) *Actul administrativ fiscal emis în formă electronică cuprinde elementele prevăzute la alin. (2), cu excepția elementelor prevăzute la lit. h).”*

“Art. 98 *Sunt asimilate deciziilor de impunere și următoarele acte administrative fiscale:*

- a) deciziile privind soluționarea cererilor de rambursare de taxă pe valoarea adăugată și deciziile privind soluționarea cererilor de restituiri de creanțe fiscale;*
- b) deciziile referitoare la bazele de impozitare;*
- c) deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii;***
- d) deciziile privind nemodificarea bazei de impozitare”.*

Prin contestația formulată, societatea invocă faptul că prin decizia de impunere atacată, temeiul de drept invocat în decizie, respectiv art. 88 lit. c și art. 119 alin. 4 din OG nr. 92/2003 nu erau în vigoare la data emiterii acesteia ceea ce conduce la nulitatea acesteia.

Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. X /17.10.2016 a fost emisă potrivit dispozițiilor legale în vigoare, respectiv:

1. - art. 342 alin. 1 și art. 346 alin. 1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

“Art. 342 *Acte normative de aplicare*

(1) *Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora privind administrarea creanțelor fiscale de către organul fiscal central, precum și orice norme sau instrucțiuni necesare aplicării unitare a prezentului cod se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.”*

“Art. 346 *Conflictul temporal al actelor normative*

(1) *Reglementările emise în temeiul actelor normative prevăzute la art. 354 rămân aplicabile până la data aprobării actelor normative de aplicare a prezentului cod, în măsura în care nu contravin prevederilor acestuia.”*

2. - Ordinul nr. 2447/2014 privind modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.438/2009 pentru aprobarea modelelor unor

formulare utilizate în domeniul colectării creanțelor fiscale, prin care s-a aprobat formularul deciziei referitoare la obligațiile de plata accesorii.

Se retine și că decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. X /17.10.2016 atacată a avut în vedere prevederile legale aplicabile în vigoare, respectiv dispozițiile art. 46 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, care se referă la elementele obligatorii pe care trebuie să le conțină actele administrative fiscale.

Mai mult, prevederile legale respective sunt similare prevederilor legale în vigoare începând cu data de 01.01.2016, după cum urmează:

- art. 88 lit. c din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare <=> art. 98 lit. c din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală;

- art. 119 alin 4 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare <=> art.174 alin 4 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Prezentarea unor motive de drept eronate, nu reprezintă motive de nulitate a deciziei de impunere, câtă vreme, conform prevederilor art. 49 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, elementele care conduc la nulitatea actelor administrative fiscale sunt expres și limitativ prevăzute de legiuitor:

“Art. 49 Nulitatea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal este nul în oricare din următoarele situații:

a) este emis cu încălcarea prevederilor legale privind competența;

b) nu cuprinde unul dintre elementele acestuia referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului/plătitorului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 46 alin. (6), precum și organul fiscal emitent;

c) este afectat de o gravă și evidentă eroare. Actul administrativ fiscal este afectat de o gravă și evidentă eroare atunci când cauzele care au stat la baza emiterii acestuia sunt atât de viciate încât, dacă acestea ar fi fost înlăturate anterior sau concomitent emiterii actului, ar fi determinat neemiterea sa.

(2) Nulitatea se poate constata de organul fiscal competent sau de organul de soluționare a contestației, la cerere sau din oficiu. În situația în care nulitatea se constată de organul fiscal competent, acesta emite o decizie ce se comunică contribuabilului/plătitorului.

(3) Actele administrative fiscale prin care sunt încălcate alte prevederi legale decât cele prevăzute la alin. (1) sunt anulabile. Prevederile art. 50 sunt aplicabile în mod corespunzător.”

Asa cum este dezvoltată în doctrina juridică teoria nulității actelor juridice "vom folosi noțiunea de **nulitate absolută pentru a evoca nulitatea care intervine atunci când este încălcată o condiție de legalitate de mare importanță**, ce se stabilește în concret în funcție de dispozițiile normelor juridice care conturează regimul juridic al actului administrativ în discuție, iar noțiunea de anulabilitate pentru a desemna nulitatea care intervine pentru nerespectarea unei condiții de legalitate de mai mică importanță" (Antonie Iorgovan, *Tratat de drept administrativ*, vol. II, Editura All Beck, București, 2002, p. 75).

Astfel, legiuitorul a înțeles să precizeze în mod expres acele elemente din conținutul actelor administrative fiscale a căror lipsă este sancționată cu nulitatea absolută a actelor, ele fiind enumerate la art. 49 din Codul de procedură fiscală.

Prin urmare, numai pentru lipsa numelui, prenumelui și calității persoanei împuternicite a organului fiscal, numelui și prenumelui ori denumirii contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, actul administrativ fiscal este lovit de nulitate absolută, vătămarea contribuabilului fiind prezumată, iar constatarea nulității putând fi efectuată chiar și din oficiu, fără a fi necesară cererea contribuabilului.

Cât privește lipsa ori înscrierea eronată a celorlalte elemente din conținutul actului administrativ fiscal, precum și nerespectarea unor reguli privind condițiile procedurale legate de emiterea actului nu este sancționată cu nulitatea absolută, ci pot determina anulabilitatea actului, așa cum s-a arătat și în literatura de specialitate (D. Dascalu, C. Alexandru, Explicațiile teoretice și practice ale Codului de procedură fiscală, Editura Rosetti, București, 2005, p. 129-130).

Astfel, pentru a fi lovite de nulitate (relativă), având în vedere prevederile art. 175 alin. (1) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 3 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, aprobat prin Legea 207/2015, actul administrativ fiscal "este lovit de nulitate dacă prin nerespectarea cerinței legale s-a adus părții o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin desființarea acestuia".

Cu privire la invocarea societății cum că detaliile referitoare la modul de calcul al sumelor s-ar afla într-o anexa ce nu le-a fost comunicată, menționăm faptul că decizia de calcul accesorii nr. X /17.10.2016 a fost emisă prin intermediul mijloacelor informatice în conformitate cu art. 46 alin (3) din Legea 207/2015 privind Codul de Procedură Fiscală și cu OPANAF nr. 2616/2010 pentru modificarea și completarea OPANAF 1359/2009 pentru aprobarea procedurii privind tipărirea și transmiterea centralizată a actelor administrative procedurale.

Mail mult, din corespondența purtată de organul fiscal cu Unitatea de Imprimerie Rapida acesta răspunde: „societatea nu putea primi numai decizia, fără anexa întrucât UIR listează fața verso și există un COD DATAMATRIX (cod de bare 2) pe fiecare coloană cu informații despre numărul de pagini printare și numărul de coli pe care le conține actul și care este verificat automat de soft-ul implicatorului

Prin urmare, argumentația societății cu privire la lipsa din decizia atacată a motivării detaliate a modalității de calcul a accesoriilor în sumă totală de x lei este subiectivă și neîntemeiată.

Astfel, rezultă că decizia de calcul accesorii nr. X /17.10.2016, cuprinde toate elementele prevăzute de legislația în vigoare, inclusiv cele prevăzute la art. 49 din Codul de procedură fiscală, aprobat prin Legea 207/2015, susținerile privind nulitatea deciziei fiind nejustificate și vădind o interpretare formalistă a dispozițiilor legale aplicabile, în condițiile în care și-a motivat contestația formulată, drept pentru care contestația urmează a fi respinsă ca neîntemeiată pentru suma de x lei.

3.2. Referitor la accesoriile în suma totală de x lei din decizia de calcul accesorii nr. X /17.10.2016.

Cauza supusa solutionarii este daca dobanzile si penalitatile de intarziere inscrite in decizia de calcul accesorii nr. X /17.10.2016 au fost calculate corect si legal, in conditiile in care societatea nu-si motiveaza contestatia cu privire la acest capat de cerere.

În fapt, prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. X /17.10.2016 Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii a calculat accesorii aferente:

- veniturilor din salarii, in suma de x lei obligațiile de plată principale fiind individualizate prin următoarele declarații 112 nr. x /26.09.2016, x /26.10.2015, x /25.11.2015, x /21.12.2015, x /12.01.2016, x /25.02.2016, x /25.03.2016, x /25.04.2016, x /25.05.2016, x /27.06.2016, x /14.07.2016 si nr. x /25.08.2016;

- impozit pe dividende persoane fizice in suma de x lei obligațiile de plată principale fiind individualizate prin următoarele declarații 100 nr. x /21.12.2015 si nr. x /27.06.2016;

- taxei pe valoarea adaugata in suma de x lei obligațiile de plată principale fiind individualizate prin următoarele declarații 300 nr. x /22.06.2015, x /22.06.2015, x /27.07.2015, x /25.08.2015, x /25.09.2015, x/26.10.2015, x/25.11.2015, x/21.12.2015, x/25.01.2016, x/25.02.2016, x/25.04.2016, x/27.06.2016, x/25.07.2016;

- contribuțiilor in suma de totala de x lei, obligațiile de plată principale fiind individualizate prin următoarele declarații 112 nr. x /26.09.2016, x/25.08.2015, x/25.09.2015, x /26.10.2015, x /25.11.2015, x /21.12.2015, x /12.01.2016, x /25.02.2016, x /25.03.2016, x /25.04.2016, x /25.05.2016, x /27.06.2016, x /14.07.2016, x /25.08.2016.

Astfel, titlurile de creanta asupra carora s-au calculat accesoriile contestate il reprezinta declaratiile privind obligatiile de plata, transmise si inregistrate de societate la organul fiscal teritorial.

Prin contestatia formulata, societatea nu motiveaza solicitarea de anulare a acestor accesorii desi solicita admiterea si anulara in totalitate a deciziei de calcul accesorii nr. X /17.10.2016.

In drept, in conformitate cu prevederile art. 101 si art. 102 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala:

Art. 101 - (1) Declarația fiscală se depune de către persoanele obligate potrivit Codului fiscal sau altor legi speciale, la termenele stabilite de acestea.

(2) În cazul în care legea nu prevede termenul de depunere a declarației fiscale, acest termen se stabilește astfel:

a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, în cazul declarațiilor fiscale ce se depun la organul fiscal central;

b) prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice, în cazul declarațiilor fiscale ce se depun la organul fiscal local.

(3) Obligația de a depune declarația fiscală se menține și în cazurile în care:

a) a fost efectuată plata obligației fiscale;

b) obligația fiscală respectivă este scutită la plată, conform reglementărilor legale;

c) pentru obligația fiscală nu rezultă, în perioada de raportare, sume de plată, dar există obligația declarativă, conform legii;

d) veniturile sunt obținute în România de contribuabili nerezidenți și care potrivit convențiilor de evitare a dublei impuneri nu sunt impozabile în România.

Art. 102 - (2) În declarația de impunere contribuabilul/plătitorul trebuie să calculeze cuantumul obligației fiscale, dacă acest lucru este prevăzut de lege.

Spetei în sunt aplicabile prevederile art. 269 alin. (1), art. 276 și art. 280 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscală, republicat:

Art. 269. - Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

a) datele de identificare a contestatorului;

b) obiectul contestației;

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;

e) semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia. Dovada calității de împuternicit al contestatorului, persoană fizică sau juridică, se face potrivit legii.”

Art. 276 - (1) În soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. **Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei.** Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.

(6) Organul de soluționare competent se pronunță mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar, când se constată că acestea sunt întemeiate, **nu se mai procedează la analiza pe fond a cauzei.”**

coroborate cu prevederile 2.6 și pct. 11.1. din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, potrivit cărora:

“2.6. Motivarea contestației se va face cu respectarea dispozițiilor privind termenul de depunere a contestațiilor, sub sancțiunea decaderii..”,

“11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

[...]b) **nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării”.**

Din dispozițiile legale citate mai sus, se reține că în contestație contribuabilul trebuie să menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, în termenul în care se poate formula și contestația, respectiv 45 de zile de la data comunicării actului atacat, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă ca nemotivată.

De asemenea, potrivit doctrinei, încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regula tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”.

Invocarea societății cum că „la stabilirea debitului nu s-a avut în vedere Raportul de expertiză contabilă întocmit de către expertul Zlataru Constanta Laurentia în dosarul nr. 34847/301/2014 al Judecătoriei sector 3 (expertiză în baza căreia s-a stabilit că au fost stinse o parte dintre obligațiile fiscale, iar o parte au fost gresit stabilite de către instituție în sarcina societății)” este nesustenută de documente, societatea neanexand niciun document în acest sens.

Astfel, având în vedere cele reținute de mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă

logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine acestuia**. Sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Prin urmare, în baza celor reținute și având în vedere că societatea, deși contestă accesoriile stabilite prin decizia atacata, nu aduce, în termenul legal de 45 de zile de la depunerea contestației și nici până la data prezentei, motivații bazate pe dovezi și argumente privind starea de fapt și de drept prin care să combată cuantumul sumelor stabilite de organul fiscal și din care să rezulte o situație diferită față de cea constatată de acestea, organul de soluționare a contestației neputându-se substitui contestatarului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. X /17.10.2016, prin care s-au stabilit accesorii în suma totală de x lei, conform prevederilor pct. 2.5 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, potrivit cărora:

„2.5. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

se va respinge ca nemotivată contestația formulată de formulată de **SC .X. SRL** împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plata accesorii nr. X /17.10.2016 emisa de Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii, cu privire la obligațiile de plata accesorii în suma totală de x lei, care se compun din:

- accesorii aferente impozitului pe veniturile de salarii în suma de x lei;
- accesorii aferente impozitului pe dividende persoane fizice în suma de x lei;
- dobanzi și penalități aferente TVA în suma de x lei;
- accesorii aferente CAS angajator în suma de x lei;
- accesorii aferente CAS asigurați în suma de x lei;
- accesorii aferente contribuției de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator în suma de x lei;
- accesorii aferente contribuției pentru șomaj datorată de angajator în suma de x lei;
- accesorii aferente contribuției pentru șomaj reținută de la asigurați în suma de x lei;
- accesorii aferente contribuției angajator la Fondul de garantare în suma de x lei;
- accesorii aferente CASS angajator în suma de x lei;
- accesorii aferente CASS asigurați în suma de x lei;
- accesorii aferente contribuției pentru concedii și indemnizații în suma de x lei.

Prin contestația formulată **SC .X. SRL** nu prezintă **motivele de fapt** și de drept pe care își întemeiază contestația pentru acest capăt de cerere drept pentru care urmează a respinge contestația ca nemotivată pentru suma totală de **x lei** din Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. X /17.10.2016 .

Pentru considerentele arătate mai sus și în temeiul art. 269 alin. (1), art. 276 și art. 280 alin. (1), art. 101 și art. 102 din Legea 207/20.07.2015, în vigoare începând cu data de 01.01.2016, privind Codul de procedură fiscală pct. 2.5, 2.6 din Instrucțiunile aprobate prin Ordinul Președintelui A.N.A.F. nr. 3741/2015,

DECIDE

Respinge ca neintemeiata si nemotivata contestatia formulata de **SC .X. SRL**, impotriva Deciziei referitoare la obligatiile de plata accesorii nr. X /17.10.2016 prin care Administrația Fiscala pentru Contribuabili Mijlocii, a stabilit în sarcina acesteia accesorii aferente obligatiilor fiscale în sumă totala **de x lei**.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi contestată, în termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul București.